

gyűjtené össze és elemezné az aktuális költészetállapot kritikus, vagyis a megszólalás komplex krízisére utaló jelentéseit és kísérőjelenségeit. A 2000 és 2009 közötti, igen terjedelmes és eklektikus Tandori-líra nem eléggé respektált és figyelembe vett anyaga e problémakör felvillantásának, érzékeltesítésének megannyi lehetőségével szolgál. A beszéd értelmét megkérdőjelező alábbi „halandzsa” jelentkezései; a némaság-állapot megközelítésének-elérésének újabb állomásai; a töredékes beszéd megsokszorozott figyelméből fakadó új formák, a szentencia, az aforizma és a gnóma ajánlatai; vagy a Szabó Lőrinc-féle lírai alapállás párbeszédbe vonása – hogy csak néhányat említsünk a költészeti intervallum alaposan kidolgozott „módszerei” közül – mintha mind ugyanennek a kereső magatartásnak lennének ideiglenes megnyugvást kínáló fokozatai. Figyelemre méltó, további „magyarázatok”-ra és „körülrások”-ra váró tény, hogy a líra szükséges önreflexióját és megújulási képességét támogató sorozatba Tandori szerint tehát beírhatók a Petri-életművel való igazán szükséges és tanácsolt szembesülés olvasói és írói gyakorlati is.

